

»Statsministeren har lanceret sin helt private dagsorden for EU's regeringskonference. Han taler meget om, at der skal skabes fremskridt for beskæftigelse og miljø i Europa. Men det handler regeringskonferencen slet ikke om«, skriver han.

Og han fortsætter lidt senere: »Derfor vil man høre megen bragesnak om, at nu skal EU sandelig lave en aktionsplan for beskæftigelse og miljø, og det vil man arbejde energisk for at fremme.« Ja, det stod der i det elektroniske ugebrev.

Hvad skete der faktisk i Torino? Ja, der skete jo lige præcis det, at beskæftigelse og miljø blev opprioriteret. Det var en sejr, vel ikke en kæmpesejr, men dog en etapesejr, og egentlig burde man vel have forventet, at der i det næste elektroniske ugebrev ville have været en undskyldning fra Venstres formand; men det var nok for meget forlangt.

Og mens vi nu er ved beskæftigelsen, så tror jeg, det er væsentligt at bruge denne lejlighed til at forklare, hvad det egentlig er, der skal ske på beskæftigelsesområdet. For jeg møder igen og igen – især fra repræsentanter for partiet Venstre – den påstand, at man ikke skaber beskæftigelse på regeringskonferencen ved at skrive det ind i Traktaten. Man siger, at det er ganske ligegyldigt.

Derfor er det vigtigt at forstå, hvad det her handler om. Det handler ikke om at afgive suveræniteten på det økonomiske område, men det handler om, at EU-landene i fællesskab skal formulere, overvåge og evaluere en fælles beskæftigelsespolitik. Det handler altså om, at landene i fællesskab skal løfte. Og hvis man løfter i fællesskab, kan man nå meget mere på beskæftigelsesområdet, end hvis man gør tingene hver for sig.

Vi har i virkeligheden allerede prøvet dette her. Det er jo det, der foregår i øjeblikket med ØMU'en. ØMU'en er for øjeblikket ikke bindende. Ikke desto mindre er det jo sådan, at de enkelte lande hver for sig har formuleret konvergensprogrammer, som de søger at efterleve, og man overvåger det kollektivt. Og det har jo vist sig at have en ganske positiv effekt.

Og tag også lige miljøområdet, nu vi er i gang. Også her er Venstre jo på krigsstien. Af det netop citerede ugebrev fra Venstres formand fremgår det, at miljø ikke har noget med regeringskonferencen at gøre.

Jo, miljø har så sandelig meget med regeringskonferencen at gøre. Hvis man først foretager udvidelsen med 12 lande i Central- og Øst-

europa, som er relativt fattige, så kan vi se for os en situation, hvor det vil være overordentlig vanskeligt i fremtiden at skabe miljøforbedringer. 12 fattige lande sammen med konservative vesteuropæiske lande vil i sig selv kunne blokere miljøfremskridt. Den risiko vil vi ikke løbe.

Det er ikke, fordi landene i Central- og Østeuropa er imod miljøforbedringer – de har selv prøvet, hvor galt det kan gå – men det er klart, at de har meget lidt råd. Derfor handler det naturligvis meget om at forbedre miljøreglerne lige netop nu.

Det gælder i øvrigt også et andet område. Det gælder også forbrugerbeskyttelsen, hvor vi har haft en række dårlige eksempler på det sidste, herunder ikke mindst på fødevarerområdet.

Og så til udvidelsen: Udvidelsen er jo det centrale i hele den her diskussion. Jeg synes, det er glædeligt, at der er så stort flertal, både i Danmark og i det hele taget i Europa, for, at denne udvidelse skal finde sted. Jeg har netop været i Litauen, hvor man anstrænger sig meget for at gøre sig klar til at blive medlem af EU. Jeg har været i Rumænien, hvor man gør en voldsom indsats for at gøre sig klar, både på det lovgivningsmæssige og på det økonomiske område.

Ja, og så har jeg i øvrigt også været i Storbritannien. I Storbritannien siger man, at man gerne vil have udvidelsen med Central- og Østeuropa, men man vil i øvrigt ikke lave noget som helst om i EU. Og hvad er konsekvensen af det? Konsekvensen af det vil være, at man foretager en udvidelse, der derefter lammer EU totalt. Hvis man vil målet, må man også ville midlerne.

Det gælder i øvrigt også herhjemme. Det gælder f.eks. også i relation til Enhedslisten. Enhedslisten siger jo, når vi presser Enhedslisten hårdt, at de også går ind for udvidelsen med Central- og Østeuropa, men Enhedslisten vil heller ikke have lavet noget om på EU's nuværende struktur, og det vil i virkeligheden medføre, at EU holder op med at fungere. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at vide: På hvilke felter overhovedet adskiller Enhedslistens politik sig fra de konservatives i Storbritannien, for så vidt angår EU?

En enkelt kommentar i forlængelse af dette til SF: Jeg har jo som så mange andre med interesse fulgt SF's netop overståede landsmøde, og det skal jeg ikke kommentere andet på, end at det fortsat er mig ubegribeligt, at der er medlemmer af SF, som seriøst overvejer at sige nej til regeringskonferencens resultat. Jeg er da enig i, at